

מ"ת 4170/08/21 - מדינת ישראל נגד גולן לוגסי

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 4170-08-21 מדינת ישראל נ' לוגסי(עציר)
תיק חיצוני: 2021\467865
בפני כבוד השופטת מרים קסלסי
מבקשת מדינת ישראל
נגד
משיב גולן לוגסי (עציר)
החלטה

בפניי בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים.

ב"כ המשיב טוען להעדר ראיות לכאורה כנגד מרשו, או לקלישותן במידה כזו שיש לשקול שחרורו של המשיב, על אף הרשעותיו הרבות ושני המאסרים המותנים ברי ההפעלה.

כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של פריצה למונית בכוונה לגנוב, חבלה במזיד לרכב וגניבה מתוך הרכב של מצלמת דרך, אזניות אלחוטיות מטען לטלפון נייד ו-200 ₪ שהיו במסעד היד במונית. נטען כי העבירה בוצעה ביום 1.7.21 בין השעות 14:00 ל-15:15, הזמן שבו המתלונן עזב את רכבו וכשחזר אליו מצא החלון מנופץ, "זכוכיות על הרצפה וקצת בתוך הרכב". המתלונן לא נגע בדבר ומיד התקשר למשטרה. בבדיקת מז"פ את המונית נמצאו מסמכים על רצפת תא הנהג ועל גבי מושב הנהג, ביניהם נמצא דף תעריפי נסיעה מנתב"ג ועליו כתם דם, בדיקת ה-DNA העלתה התאמה למשיב.

מסמך זה לפי עדותו של המתלונן נמצא תמיד במגן השמש שמעל לראשו, שם היה עובר לאירוע הפריצה לרכב, וכי הוא מציג אותו לבקשת נוסע לשדה התעופה.

משנמצא DNA של חשוד ברכב שנפרץ, על גבי מסמך שהמתלונן מעיד כי לא הוצא מהמונית בשנתיים האחרונות, נטל הראיה ליתן הסבר מספק כיצד הגיע דמו לדף זה, עובר לנאשם. יתכן שהסברי הנאשם יהיו סבירים באופן שיצא זכאי מחמת הספק, ברם בשלב הנוכחי תפקידו של בית המשפט לבחון ראיות לכאורה ולא ראיות שיביאו להרשעת הנאשם מעל לכל ספק סביר.

טענות ב"כ המשיב לפיהן לא ברור מה "גילו" של כתם הדם, וכי אין לקבל את עדות המתלונן לפיה כתם הדם לא היה על דף זה קודם לפריצה, מקומן בתיק העיקרי.

ב"כ המשיב מפנה לע"פ 7293/97 ז'אפר ואח' נ' מ"י (1998), שם זוכה אחד הנאשמים מחמת הספק, בשל כך ש"קיימת אפשרות סבירה כי חפיסת הסיגריות הייתה בידיו בשלב הקודם לשוד ועברה ממנו לאחיו הבכור", שהרשעתו בעבירת שוד נותרה על כנה. שני האחים התגוררו באותו בית.

באופן כללי ציין בית המשפט כי "מציאת טביעת אצבע זרה בזירת העבירה **מהווה ראיה לכאורה** כי בעל טביעת

האצבע היה מעורב בביצוע העבירה. באין הסבר סביר להימצאות טביעת האצבע, עשויה היא להספיק להרשעה". דברים אלו מתקיימים גם לגבי DNA. ב"כ המשיב הפנה להלכת אלמליח ע"פ 149/12 (2012), שם נאמר כי ניתן להרשיע נאשם על יסוד ראיית דנ"א הניצבת לבדה, אולם הרשעה כאמור צריכה להישמר למקרים יוצאי דופן ולהיעשות בזהירות מירבית. ביהמ"ש צריך לתת דעתו לתקינות הבדיקה, לטיב הראייה ונסיבות מציאתה וכל זאת בשימת לב להסברי הנאשם ולאפשרות קיומה של גרסה מזכה בתשתית שלפניו. ושוב, זו מלאכתו של המותב שיכריע בדין ולא של המותב הדין בבקשה למעצר עד תום ההליכים.

אשר על כן אני קובעת כי קיימות ראיות לכאורה לחובת המשיב.

ניתנה היום, כ"ז אב תשפ"א, 05 אוגוסט 2021, בהעדר
הצדדים.